

РЕШЕНИЕ

№ 1740

гр. Плевен, 25.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VIII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Ана Ив. Илиева

при участието на секретаря ПОЛЯ Б. ЦАНЕВА
като разгледа докладваното от Ана Ив. Илиева Гражданско дело №
20224430100824 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени в условията на
обективно кумулативно съединяване искове от „ЕТ „***“ с ЕИК ***, със
седалище и адрес на управление гр. *** представявано от управителя Г.В.Т.
против „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***,
представявано от управителя Х.Д.Н. искова молба с **правно основание**
чл.79, ал.1, пр.1, вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД с искане да бъде
осъдено ответното дружество да му заплати сума в общ размер на **35 861,09**
лева, от които: сумата от 5 568 лева с включен ДДС, представляваща
стойността на извършените от ищеца строително-ремонтни работи,
документирани с фактура №0000001900/15.04.2021 г.; сумата от 442.35 лева,
представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по
фактура № 0000001900/15.04.2021г., дължима за периода от 30.04.2021г. до
09.02.2022г.; сумата от 17 007 лева с включен ДДС, представляваща
стойността на извършените от ищеца строително-ремонтни работи,
документирани с фактура №0000001927/ 23.06.2021г.; сумата от 1 025.14 лева,
представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по
фактура № 0000001927/23.06.2021г., дължима за периода от 08.07.2021г. до
09.02.2022г.; сумата от 8 202 лева с включен ДДС, представляваща стойността
на извършените от ищеца услуги, документирани с фактура №
0000001885/11.03.2021г.; сумата от 731.35 лева, представляваща лихва за
забавено изпълнение на паричното задължение по фактура №
0000001885/11.03.2021г., дължима за периода от 26.03.2021г. до 09.02.2022г.;
сумата от 2 700 лева с включен ДДС, представляваща стойността на
извършените от ищеца услуги, документирани с фактура №

0000001912/07.06.2021г.; сумата от 185.25 лева, представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по фактура № 0000001912/07.06.2021г., дължима за периода от 08.06.2021г. до 09.02.2022г., ведно със законната лихва върху всяка една от главницата, считано от датата на депозиране на исковата молба до окончателното плащане.

Твърди се в обстоятелствената част на ИМ, че ищецът е извършил строително-ремонтни работи в полза на ответника, поради което същият е следвало да заплати същите. Излага, че във връзка с това са издадени следните фактури: фактура № 0000001900/15.04.2021 г. за сумата от 5 568 лева с включен ДДС; справка № 1 към фактура № 0000001900/15.04.2021 г., фактура № 0000001927/23.06.2021г. за сумата от 17 007 лева с включен ДДС, и справка № 2/23.06.2021 г. към фактура № 0000001927/23.06.2021 г. Сочи, че и двете фактури са подписани от управителя на ответното дружество. Твърди, че изпълнението от ищеца на строително-ремонтните работи се установявало от представените към искова молба справка № 1 и справка № 2/23.06.2021г., подписани от управителя на ответното дружество. Излага, че тъй като справките са подписани от ответника без възражения относно удостоверените с тях факти, то това означавало, че същият е приел извършените строително-ремонтни работи в количествено, качествено и ценово отношение и съответно дължи заплащане на стойността им. Сочи, че съгласно чл.303а, ал.3 от ТЗ ответникът е следвало да изпълни паричните си задълженията по двете фактури в 14-дневен срок от издаването им, съответно: задължението по фактура № 0000001900/15.04.2021г. в срок до 29.04.2021 г., задължението по фактура № 0000001927/23.06.2021г. в срок до 07.07.2021г., което не е сторил, поради което и дължи претендираната лихва за забава. Твърди, че извършил в полза на ответното дружество и други услуги (предоставяне за временно възмездно ползване на механизация/техника за зимно поддържане и извършване на зимно поддържане), поради което за насрещната страна е възникнало задължение за заплащане на извършените услуги. Излага, че във връзка с това са издадени две фактури и протоколи към тях, както следва: фактура № 0000001885/11.03.2021 г. за сумата от 8 202 лева с включен ДДС; протокол № 3 към фактура № 0000001885/11.03.2021 г.; фактура № 0000001912/07.06.2021г. за сумата от 2 700 лева с включен ДДС; протокол № 4 към фактура № 0000001912/07.06.2021 г. Сочи, че и двете фактури са подписани от управителя на ответното дружество. Твърди, че изпълнението от страна на ищеца се доказва от протокол № 3 и протокол № 4, също подписани от управителя на ответното дружество. Счита, че тъй като протоколите са подписани от ответника без възражения относно удостоверените с тях факти, то това означавало, че същият е приел извършените от ищеца услуги в количествено, качествено и ценово отношение и съответно дължи заплащане на стойността им. Твърди, че съгласно чл.303а, ал.3 от ТЗ ответникът е следвало да изпълни паричните си задълженията и по тези две фактури в 14-дневен срок от издаването им, което не е сторил, поради което дължи и претендираната лихва за забава. Поради

изложеното моли съда да уважи предявения иск и да му присъди разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е упражнил процесуалното си право да депозира отговор. Счита, че предявените иски са допустими, но неоснователни, тъй като на 17.02.2022 г. „***“ ЕООД и извършило плащане в полза на ищеца в размер 33 477.00 лева.

В дадения от съда срок ответникът по първоначалния иск е депозирал НИ. В обстоятелствената част на същия ищецът сочи, че ответникът по НИ е депозирал пред ПлОС с правно основание чл. 625 ТЗ с искане за откриване на производство по несъстоятелността му, за което било образувано т.д. № 28/2022 г. Твърди, че молбата като нередовна била оставена без движение, а впоследствие делото прекратено с определение № 104 от 22.03.2022 г., поради неотстраняване на нередовността по същата. Навежда доводи, че в рамките на висящия съдебен процес ответникът по насрещния иск е изпратил еднотипни писма (уведомления) до традиционните му контрагенти на, с които ги уведомил за образуваното дело за откриване на производство по несъстоятелност, както и че НАП е уведомена за предприетото действие, което е процесуална предпоставка по чл. 78 ДОПК за надлежното упражняване на правото да се подаде молба по чл. 625 ТЗ. Излага, че писма са получени от Община П., Община Д.М., Община Г. и „***“ АД, вследствие на което последвали множество разговори с тях, тъй като те проявявали интерес и загриженост за стабилността на дружеството, както и дали то ще продължи да изпълнява текущо своите договорни задължения. Соци, че дори се получили и писма от контрагентите им, в които се изразявала тревога и се предлагало дори организиране на спешни срещи за обсъждане на възникналата ситуация. Твърди, че ищецът по НИ е търговско дружество, което е специализирано в пътното строителство, но също така осигурявало пътното поддържане и снегочистване на територията на Област П. по договор с Агенция „Пътна инфраструктура“, както и на територията на общините Д.М. и Г. за поддържане и снегочистване на онези пътища от националната пътна мрежа, които се стопанисват от тях. Излага, че наред с това извършвал пътноремонтни дейности на територията на всички община от област П.. Соци, че именно тези му дейности обяснявали и засиления интерес на клиентите на ищеца по НИ към неговото текущо финансово-икономическо състояние и способността да изпълнява своите задължения. Навежда доводи, че ищецът по НИ е в дълготрайни отношения с „***“ АД, която е обслужващата го кредитна институция от момента на неговото създаване. Твърди, че за финансовата 2021 г. кредитният оборот по сметките на дружеството в тази банка е бил размер на 15 929 136.37 лева, а само за м. декември 2021 г. - 5 052 074.46 лева. Излага и, че е съдлъжник по дългосрочен договор за револвиращ банков кредит № LD-L-000917/21.12.2018 г. на стойност от 10 000 000 лева, както и залогодател по договор за залог на търговско предприятие от 11.03.2019 г. Соци, че по тези причини Банката е особено внимателна и вискателна към текущото финансово-икономическо състояние на дружеството и изпратеното до нея уведомително писмо от

ответника по насрещния иск създадо напрежение в отношенията банка-клиент и излишно затруднило търговските му операции. Твърди, че ответникът по НИ не е имал сериозно намерение да проведе спорно двустранно производство по разглеждане на молба за откриване на производство по несъстоятелност, което се установявало и от развитието на т.д. №28/2022 г. по описа на ПлОС. Излага, че от ч.гр.д. № 88/2022 г. по описа на РС Кнежа се установява, че ответникът се е снабдил с обезпечителна заповед на същата дата, на която е образувал и производството по несъстоятелност- 09.02.2022 г. Сочи, че подаване на молба за откриване на производство по несъстоятелност има за цел да накърни на репутацията му пред негови дългогодишни контрагенти и Държавата (чрез подаване на заявление по чл. 78 ДОПК до НАП). Твърди, че поведението на ответника е в отклонение от основния принцип за добросъвестност и е довело до нарушаване на добрия и дълго изграждан образ на ищеца пред трети лица. Навежда доводи, че като краен резултат ищцовото дружество по НИ е претърпяло неимуществени вреди от виновните и злонамерени действия на ответника при засягане на неговото добро име и търговска репутация пред негови традиционни партньори. Счита, че увреждащите действия са планирани целенасочено, изпълнени незабавно и нямат за цел каквато и да е защита на легитимни интереси на търговеца ответник интереси. Поради изложеното моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника по НИ да му заплати сумата от 5 000.00 лева, представляваща част от обща претенция в размер на 50 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от действия на ответника по предявяване на молба по чл. 625 ТЗ, останала неразгледана по прекратеното т.д. № 28/2022 г. и изпращане на писма до контрагенти — Община П., Община Г., Община Д.М., „***“ АС за образуване на производство по несъстоятелност, с които са засегнати доброто име и търговската репутация на ищеца, ведно със законната лихва върху частично предявената главница от датата на депозиране на исковата молба пред съда.

В дадения от съда срок ответника по НИ е депозирал отговор, с който оспорва същия като неоснователен. Навежда доводи, че за де е основателен предявения иск с правно основание чл.45 от ЗЗД следва кумулативно да са налице следните предпоставки - противоправно деяние, вина, вреда и причинни връзка между деянието и вредата, като липсата дори и на една от така изброените предпоставки - води до неоснователност на предявения иск.Твърди, че ищецът по НИ не е доказал при пълно и главно доказване наличието на противоправно поведение, вреди и причинно-следствената връзка по между им. Излага, че сочените от ищеца противоправни действия: подаване на молба по чл.625 от Търговския закон срещу дружеството и изпращане на уведомления до три общини и „***“ АД не представлявали правонарушения, тъй като липсвала императивна правна норма, която да забранява подаването на молба за откриване на производство по несъстоятелност или изпращането на уведомления, документиращи

обективно осъществени факти. Счита, че след като посочените действия не противоречат на обективното право, то извършването им не е противоправно. Сочи, че подаването на молба по чл.625 от ТЗ не може да се счита за неправомерно действие, тъй като на датата на извършването му ми би получил обезпечителна заповед за налагане на заповест върху вземания на ищеца по банковите му сметки. Излага, че кумулативното приложение на два процесуални способа - производство по универсално принудително изпълнение и обезпечително производство, насочени към защитата на едно и също материално право, не представлявало противоправно поведение, тъй като с него се целяло да замести липсващото доброволно изпълнение. Твърди, че допустимостта на упражняването на тези способы не е обусловена от спазването на определена последователност. Счита за неоснователно твърдението на ищеца по насрещния иск, че ответникът не е имал сериозно намерение да проведе спорно двустранно производство по разглеждане на молба за откриване на производство по несъстоятелност. Излага, че единствената причина да не предприеме действия по отстраняване на нередовностите на молбата по чл.625 от ТЗ, е извънпроцесуалното поведение на „***“ ЕООД, изразяващо се в плащане на 17.02.2022г. главните си задължения. Сочи, че ако производството по несъстоятелност срещу „***“ ЕООД било продължило, негов предмет биха били единствено акцесорните задължения на дружеството за лихви за забавено изпълнение, които са в размер на 2 384.09 лева и не обуславят извод за неплатежоспособност или свръхзадълженост на дружеството. Твърди, че именно плащането от страна на ищеца по насрещния иск е довело до отпадането на правния му интерес да участва в образуваното производство по несъстоятелност. С оглед на изложеното счита че нередовностите на молбата по чл.625 от ТЗ не са отстранени поради отпадането на абсолютна положителна предпоставка за предявяване на молбата, а не поради липсата на първоначалното му намерение да участва в образуваното производство. Излага, че изпращането на уведомления до трите общини (П., Д.М. и Г.) и до „***“ АД не е правонарушение, тъй като извършването на това действие не противоречило на императивна правна норма. Сочи, че от съдържанието на уведомленията също не обуславя извод, че изпращането им представлява правонарушение и не накърнява репутацията на ищеца, тъй като в тях били документирани два обективно съществуващи факта: подадено уведомление по чл.78 от ДОПК до Национални агенция за приходите и образувано производство срещу „***“ ЕООД в Окръжен съд-гр. Плевен. Твърди, че писмената констатация за наличието на тези два обективно верни факта и информирането на трети лица (общини и банка) за тяхното осъществяване не противоречило на обективното право. Оспорва твърденията на ищеца, че действията му противоречали на принципа на добросъвестност, прогласен в чл.3, тъй като недобросъвестно упражняване на процесуални права ще е налице, когато лицето знае, че процесуалното му право не съществува, и въпреки това го упражнява и знае, че материалното му право не съществува, и въпреки това търси неговата.

Излага, че не е осъществил нито една от хипотезите на недобросъвестно упражняване на права по смисъла на чл.3 от ГПК. Навежда доводи, че тъй като бил титуляр на неудовлетворено парично вземане към ищеца за него е възникнало процесуалното право да потърси защита на своето притезание в производство по несъстоятелност. Сочи, че допустимостта на извършеното от него процесуално действие се потвърждавало и от обстоятелството, че ПлОС не е оставил без разглеждане подадената молба като недопустима. Твърди, че след образуване на производството по несъстоятелност и след налагане на обезпечителни мерки, ищецът е изпълнил главните си парични задължения към него, с което действие счита, че ищцовото дружеството извънсъдебно е признало, че материалното му право (вземането) съществува. Счита, че процесуалното му поведение ми след извършеното от ищеца плащане на главните му парични задължения също съответства на принципа на добросъвестност, тъй като не е упражнил в пълен обем правата си в образуваното срещу дружеството производство по несъстоятелност и вместо да отстрани нередовностите на молбата си по чл.625 от ТЗ и по този начин да създаде потенциалната възможност: в производството да се присъединят други кредитори; управителят да бъде лишен от правото си да управлява имуществото на дружеството; дружеството да изпадне в невъзможност да осъществява търговската си дейност; дружеството да престане да съществува е избрал да претендира неудовлетворената част от вземането си по реда на исковото производство. Твърди и, че изпращането на уведомления до общини П., Д.М. и Г. и до „****“ АД не представлява упражняване процесуално право, тъй като: процесите уведомления не са адресирани до орган на публичната власт; действието „изпращане на уведомления“ не е нормативно уредено в процесуалния закон; получаването на уведомленията от техните адресати не е основание за извършване на последващо процесуално действие. Излага, че са недоказани и твърденията на ищеца по НИ, че в резултат от подаване на молбата по чл.625 от ТЗ и изпращане на уведомленията до трите общини и „****“ АД, било накърнено доброто му име. Навежда доводи, че ищецът не е доказал, че: притежава и се ползва с добро име в обществото; доброто му име и търговската му репутация са били накърнени в резултат от извършените от доверителя ми действия. Сочи, че представените по делото благодарствени адреси и удостоверения за добро изпълнение не доказват наличието на неимущественото право на „добро име“, тъй като документите обективирали личното мнение на отделни субекти за извършената от ищеца определена дейност по изпълнение на конкретно възложени строително-монтажни работи. Твърди, че индивидуалната субективна оценка на търговските партньори на дружеството не доказва, че „****“ ЕООД притежава добро име в обществото. Излага, че не е доказано, че след подаване на молбата по чл.625 от ТЗ и изпращане на уведомленията, са настъпили негативни изменения в общественото мнение за „****“ ЕООД. Сочи, че няма данни да е нарушена и търговската му репутация, тъй като същата има комплексен характер и включва различни бизнес показатели като:

клиенти; партньори; печалба; оборот; пазарен дял; територия на осъществяване на дейността. Счита, че нейното накърняване се изразява в отрицателното изменение на някои или всички компоненти на това понятие и винаги е имуществено измеримо. Излага, че ищецът нито твърди, нито е представил доказателства за наличието на негативен ефект върху който и да е от компонентите на търговската му репутация, настъпил в резултат от действията му. Твърди, че липсата на противоправно поведение и настъпили вреди обуславя и извод за отсъствието и на третия обективен елемент - причинно-следствената връзка. Навежда доводи, че тъй като действията му не са противоправни, то същите не са извършени виновно, тъй като е упражнил обективно съществуващото си процесуално право да потърси защита на неудовлетвореното си парично вземане в производство по несъстоятелност. Счита, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.631а от ТЗ, която е специална спрямо общия състав на неправомерното увреждане по чл.45 от ЗЗД. Излага, че в настоящия случай не е осъществен фактическият състав на разпоредбата на чл.631а от ТЗ. Сочи, че в този случай виновното (умишлено или небрежно) упражняване на процесуалното право по чл.625 от ТЗ, е основание за реализиране на отговорността на правния субект единствено когато молбата е отхвърлена като неоснователна, какъвто не е настоящия случай. Твърди и, че изпратените до трите общини и „***“ АД уведомления: документират два верни и обективно съществуващи факта; не съдържат лично мнение или субективна оценка; не квалифицират (положително или отрицателно) дружеството или извършваната от него дейност; не съдържат твърдения, още по-малко подвеждащи, заблуждаващи или клеветнически такива. Поради изложеното моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

В проведеното по делото о.с.з. процесуалния представител на ищеца моли съда да уважи предявения иск за заплащане на претендираните суми като основателен и доказан. Навежда доводи, че от направеното от страна на ответника частично плащане се доказва, че ищецът е титуляр на ликвидно изискуемо вземане. Моли съда да отхвърли предявения иск по чл.631а ТЗ, доколкото не се е осъществил неговия състав. Навежда доводи, че ищецът по насрещния иск не е доказал наличието, на която и да е обективна или субективна предпоставка, визирана в правната норма. Претендира присъждането на разноски.

В нарочна писмена защита навежда пространни съображения досежно основателността на първоначалния иск и неоснователността на насрещния такъв. Претендира присъждането на разноски.

В проведеното по делото о.с.з. ответникът по първоначалния иск моли съда да отхвърли същия, доколкото е направено плащане по сумите. Моли съда да уважи насрещния иск. Твърди, че предявения иск е с правно основание чл.45, вр. чл.49 ЗЗД, а не както съдът е посочил чл.631 а ТЗ. Навежда доводи, че ответникът по насрещния иск никога не е имал намерението да провежда иск по чл.625 и сл. ТЗ. Претендира присъждане на

разноски.

В нарочна писмена защита моли съда да уважи предявения насрещен иск като основателен и доказан, да отхвърли първоначалния и да му присъди разноски, за което развива подробни съображения.

СЪДЪТ, като взе предвид молбата и ангажираните с нея доказателства приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Установява се от приложените по делото фактури №1900/15.04.2021г. на стойност 5 568лв., от фактура №1927/23.06.2021г. на стойност 17 007лв., от фактура №1885/11.03.2021г. на стойност 8 202лв. и от фактура №1912/07.06.2021г., на стойност 2700лв, че ответникът „***“ ЕООД е издал същите в полза на ищеца за извършени от последния строително-монтажни работи и предоставяне под наем на челни товарачи и тежки дъски.

Видно е от представените справки към всяка една от фактурите за извършена работа по обекти, изготвени от ищеца, че ответникът е приел изготвените дейности.

От представените протоколи №3 и №4, че ответникът е приел за плащане предоставените от ищеца за ползване челни товарачи и тежки дъски.

От приобщеното по делото определение по гр.д.№28/2022г. по описа на ПлОС, се установява, че ищецът е депозирал молба с правно основание чл.625 и сл. от ГПК срещу ответника, която е оставена без движение за отстраняване нередовности по същата.

Видно е, че с Определение №104 от 22.03.2022г. по гр.д.№28/2022г. по описа на ПлОС, производството по делото е прекратено, поради неотстраняване срок на нередовностите.

Установява се от приложените по делото уведомления от ищеца до Ообщина Д.М., Община Г. и *** АД, че ищецът е уведомил третите лица за воденото срещу ответника „***“ ЕООД производство по несъстоятелност.

Представено по делото е и писмо от кмета на Община Д.М. до *** ООД, с която го уведомяват, че са наясно с воденото производство по несъстоятелност, като е посочено също, че производството би повлияло негативно върху изпълнението на сключените между страните договори и качествено им завършване в договорения срок.

Представен по делото е и Договор за възлагане на обществена поръчка с предмет „Определяне на изпълнител за извършване на поддържане /превантивно, текущо и зимно и ремонтно-възстановителни работи при аварийни ситуации/ на републиканските пътища по обособени позиции на територията на Северозападен район, стопанисвани от АПИ с възложител Агенция Пътна инфраструктура и изпълнител ДЗЗД „ПВП“, част от които е и ответното дружество.

Приобщени като доказателства по делото са и Опис и Приложения №1 и Приложение №2 към Договор за залог на търговско предприятие *** ЕООД, сключен между ответника и ***, от което се установява какви вещи

собственост на дружеството и на каква стойност са заложили в полза на Банката.

Представени като доказателства по делото са и удостоверения за добро изпълнение, издадени от община Д.Д. община П., Регионални пътища 2017, ДЗЗД, в удостоверение на добро изпълнение на извършените от ответника *** ЕООД строително-ремонтни работи.

Представени по делото са грамоти и благодарствени адреси, отправени към ответника, относно извършените от тях строежи.

Събрани по делото са и гласни доказателства посредством разпита на свидетеля В.В. И., счетоводител в ответното дружество. Свидетелства, че освен със счетоводство на фирмата контактува с контрагенти във връзка със задължения по фактури, вземане по фактури, доставчици, клиенти. Сочил, че ищецът е имал вземане към тях. Твърдил, че е разбрал от трети лица, които той е извършил относно събирането на средствата си и, с които действия е увредил имиджа на фирмата. Обяснява, не знае дали е имало заповед върху сметки на дружеството. Разказва, че от *** са се обадили притеснени, че даден доставчик си търсил средствата и уронва престижа на фирмата. Твърдил, че плащането към ответника е било малко след като от ПИБ се обадили. Разказва, че разговорите с Банката били няколко, като основно са се интересували „За какво ги дължите тези пари, каква дейност е извършил даденият контрагент, защо е нарушено взаимоотношенията с него?“. Излага, че от Банката искали коефициенти за ликвидност, дали фирмата може да съществува, да си плаща задълженията, коефициенти, които банката изисквала по разни видове техни таблици с параметрите, които имали. Навежда твърдения и, че от две-три общини - община П., община Г., община Д. М., също се обадили притеснени. Излага, че след „действията на г-н Т.“ оборотите драстично намамали. Сочил, че по принцип не подписвали нови договори притеснени, с оглед на факта на икономическата криза, която е в рамките на една-две години. Твърдил, че Общините са притеснени за изпълнението на дейности по договорите с тях, след действията на фирмата, която е пунала писмото. Излага, че дори и след обяснения, че делото е прекратено отношенията му със съконтрагенти не се променили. Сочил, че ПИБ избягвала всякакви видове банкови гаранции съответно за дадени доставки на стоки, за които преди са работили и не е имало проблем. Твърдил, че от завеждане на делото не са имали издадена нито една банкова гаранция, като били поискали поне 4-5 такива, а преди това не са имали случай на отказ.

Изслушан по делото е и управителят на ответното дружество „***“ ЕООД Х.Н.. Излага, че въпреки плащането на сумата насрещната страна не само, че не прекратява производството по делото, не изпраща искане до ЧСИ да спре обезпечителните мерки, но и изпраща писма към различни контрагенти и институции. Счита, че направените заповеди са с цел да уронят авторитета на фирмата, а не толкова да се съберат парите, тъй като те вече били събрани. Обяснява, че в Общините, в които са изпратени писма ответното

дружество прави много големи обеми като работа – по два, три милиона, с Банката са направили обеми по над двадесет милиона. Твърди, че когато получат такива писма, вече гледат по друг начин на тях, като при следващото искане на банкова гаранция, съответно вече не им давали. Сочи, че след получаване на писмото от ПИБ не им били издали гаранция и търсят други варианти за обезпечаване. Обяснява, че дадените от Банката гаранции представляват гаранции за добро изпълнение на договори, т.е. че в даден обект, ако трябва да работят и да гарантират, че при някакво неизпълнение банката ще има ангажимент да ги защити, т.е. да поеме неизпълнението. Твърди, че образуваното производство по несъстоятелност влияе на банката. Излага, че и към Общините влияят запорите, тъй като „когато играем на търгове, съответно общините гледат по друг начин на нас“ Сочи, че са представили пред ПИБ доказателство, че производството по несъстоятелност е прекратено, но, че „в банките ако един път нещо е нередовно, влизаш в един черен списък, който трудно се заличава.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достигна до следните **правни изводи**:

По предявения иск с правно основание чл.79, ал.1, пр.1, вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД:

Ищецът следва при условията на пълно и главно доказване, да следните правнорелевантни факти, от които се ползва, а именно: наличие на валидно сключен договор по силата, на който е извършил строително – ремонтни дейности и услуги, във връзка с предоставяне на временно възмездно ползване на механизация/техника за зимно поддържане и извършване на зимно поддържане, описани във фактурите; обстоятелството, че се явява изправна страна в облигационната връзка, т.е. че е изпълнил поетите задължения по договора, поради което му се дължи заплащане в претендирания размер. Ищецът следва да установи размера на вземанията си, както за претендираната главница, така и за обезщетението за забава.

Съответно в тежест **на ответника** по делото е да установи всички положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения по исковете, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, вкл., че е заплатил сумите.

По делото не е спорно, а и се установява от приобщените по делото доказателства, че между страните е налице договор по силата, на който ищецът е извършил в полза ответника различни СМР-та и му е предоставил ползването под наем челни товари и тежки дъски.

Установява се от издадените Справки и Протоколи, че ответникът е приел без възражения извършената от ищеца работа и предоставените му за ползване челни товари и тежки дъски.

Страните не спорят и, че ответникът е издал в полза на ищеца фактури, с които се е задължил да заплати процесните суми, платими по банков път.

По делото не е спорно и, че на 17.02.2022 г. ответникът е превел на

ищеца сума в размер на 33 477,00 лева с основание плащане по процесните фактури.

С оглед на изложеното съдът приема, че за ответника към датата на депозиране на исковата молба - 15.02.2022 г. е съществувало задължението за плати претендираната от ищеца главница.

Неизпълнение на задължението в предвидения в чл.303 а, ал.3 ТЗ срок, доколкото във фактурата не е предвиден срок за плащане, мотивира, съдът да приеме за безспорно доказано, че ответникът дължи и претендираната лихва върху главницата.

В случая, от страна на ответника - длъжник, има извършено плащане в хода на производството - след образуване на настоящето исково производство, с което, съдът счита, че е погасена изцяло дължимата сума за главница. Съобразно нормата на чл.235, ал.3 от ГПК, съдът следва да вземе предвид всички факти, настъпили след предявяването на иска, които са от значение за спорното право. Поради това следва, предявения иск за главница лихва следва да бъде отхвърлен като погасени чрез плащане в хода на процеса. Следва да се присъди както претендираната мораторна лихва върху всяка една от главниците в общ размер на 2384, 09 лева, така и законна лихва, считано от датата на депозиране на ИМ -15.02.2022 г. до 17.02.2022 г. Доколкото към момента датата на окончателното плащане е установена – 17.02. 2022 г., тази лихва е изчисляема. Същата, служебно изчислена от съда, с помощта на безплатен онлайн калкулатор от сайта calculator.bg, за претендирания период и върху главницата от 33477,00 лева възлиза на сумата от 27,90 лева и именно тази сума следва да се присъди.

По предявения иск с правно основание чл.631а ТЗ:

Разпоредбата на [чл. 631а, ал. 1 ТЗ](#) предвижда, че когато с влязло в сила решение молбата на кредитор за откриване на производство по несъстоятелност бъде отхвърлена, длъжникът-физическо или юридическо лице, има право на обезщетение, ако кредиторът е действал умишлено или с груба небрежност. [Ал. 2 на](#) същия текст предвижда, че обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Тоест разглежданите искове биха били основателни, ако ищецът докаже, при условията на пълно и главно доказване, действия от страна на ответниците, изразяващи се в подаване на молба по [чл. 625 от ТЗ](#), отхвърляне на молбата с влязло в сила решение на съда, противоправност на деянието, изразяваща се в недобросъвестно упражняване на процесуални права при форма на вината - умишъл или груба небрежност, вреди, причинно-следствена връзка между последните и деянието.

По делото не е спорно, а и се установява от приобщените по делото доказателства, че ответникът по насрещния иск е депозирал молба за откриване на производство по несъстоятелност въз основа на която е било образувано дело по несъстоятелност № 28/2022 г. по описа на ПлОС, поради

което следва да се приеме, че е налице първата предпоставка за търсене на ответника.

Нито една от останалите предпоставки, обаче, не е налице.

На първо място, не е налице влязло в сила решение, с което да е била отхвърлена молбата за откриване на производство по несъстоятелност. В настоящия случай, образуваното дело № 28/2022 г. на ПлОС е било прекратено с определение от 22.03.2022 г., по което дело съдебно решение изобщо не е било постановявано. Разпоредбата на [чл. 631а, ал. 1 ТЗ](#) е императивна, съдържанието ѝ е ясно, поради което и нито се нуждае от тълкуване, нито може да прилагана разширително. Постановяването на съдебно решение предполага, че производството по несъстоятелност се е развило, с всичко последици от това, поради което и именно отхвърлянето на молбата с влязло в сила решение е предвидено като основание за ангажиране на отговорността на кредитора по [чл. 631а, ал. 1 ТЗ](#). В случая тази предпоставка не е налице, поради което и предявените иски по [чл. 631а, ал. 1 ТЗ](#) са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Отделно от това, не се установява и следващата предпоставка, а именно, че "кредиторът до е действал умишлено или с груба небрежност".

Отговорността по [чл. 631а ТЗ](#) е отговорност за непозволено увреждане от кредитор, при посочени форми на вината: умишъл, или груба небрежност. За разлика от деликтната отговорност, регламентирана с общата норма на [чл. 45 ЗЗД](#), при която вината се предполага до доказване на противното, в хипотезата на специфичната деликтна отговорност в тежест на ищеца е да докаже всички елементи от фактическия и състав на [чл. 631а ТЗ](#). Т. е. да установи и конкретната форма на вина в действията на ответниците, към които самото упражняване правото на иск, респ. подаване на молба по [чл. 625 ТЗ](#) е неотнормено, освен ако кредиторите са действали с ясното съзнание, че предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност отсъстват и тези им действия, квалифицирани като злоупотреба с процесуални права са противоправни.

Преди всичко, обаче, за ангажиране на отговорността по [чл. 631а ТЗ](#) следва да се установи соченото в исковата молба противоправно поведение на ответниците, тъй като само при наличието на такова, стои въпроса за обезщетяване на вредите, респ. и за причинната връзка. По принцип за да е налице противоправно поведение, то следва да е предприето въпреки установен в закон запрет за неговото извършване, който запрет охранява абсолютни субективни права, като изводът за противоправността представлява правна преценка на деянието, вредата и причинната връзка между тях от гледна точка на действащите разпоредби.

Злоупотреба с право е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно, за да бъдат увредени права и законни интереси на други, предвид нормата на [чл. 57, ал. 2 от Конституцията](#) на РБ. Такава ще бъде налице и в случаите, когато субективното право се упражнява в противоречие

с интересите на обществото, в нарушение на чл. 8, ал. 2 ЗЗД. Съгласно постановеното по реда на чл. 290 ГПК решение № 257/14.07.2011 г., по гр. д. № 1149/2009 г. на ВКС, ГК, IV ГО, превратното упражняване на субективните права е укоримо, с оглед обществения интерес и правните последици от защитата им, като увреденият може да иска обезщетение за това. Добросъвестността е налице, когато процесуалното право се упражнява с убеждението, че то съществува. Няма злоупотреба с право, ако страната, която инициира съдебното производство, има съзнанието, че защитава съществуващо свое субективно право. Без значение е дали предприетата защита е адекватна, съществува или не в действителност заявеното субективно право, евентуално нейната грешка при преценка на правото дали е извинителна или неизвинителна.

Подаването на молба по чл. 625 ТЗ – за откриване на производство по несъстоятелност срещу неизправен длъжник, само по себе си е правно действие, което не може да се третира като противоправно действие. След като е уредена от закона възможност, то само по себе си не е противоправно.

В случая, твърденията на ищеца са, че "ответникът не е имал намерение да проведе спорно производство по разглеждане на молбата по несъстоятелност и това действие е било използвано за да накърни репутацията му пред негови дългогодишни контрагенти и Държавата“.

Молбата по чл. 625 ТЗ е била подадена от ответника по насрещния иск преди 09.02.2022 г., когато все още в тяхна полза е съществувало вземане за главница в размер на 33477 лева и все още съществуващото вземане за мораторна лихва 2384,09 лева. Други доказателства, в тази връзка, по делото на са ангажирани доказателства, поради което и не може да се приеме, че при подаването на молбата си по чл. 625 ТЗ, ответниците са действали умишлено или с груба небрежност, доколкото същите са защитавали едно свое имуществено право с дадена им от закона възможност. Действително с плащането в хода на висящото производство на главницата за тях е отпаднал правния интерес от воденето на производството по несъстоятелност, доколкото за задължение от 2384,09 лева няма как да се докаже, че е налице свръхзадължнялост на дружеството.

С цел пълнота на изложението съдът намира, че ищецът по насрещния иск като ЮЛ не може да търси обезщетение за претърпените от него вреди по чл.46 ЗЗД, вр. чл.49 ЗЗД. Съдът намира, че тъй като всички права на търговците са имуществени (вкл. и тези, свързани с маркетинговия имидж, търговски марки и др.), поради което и няма как да бъдат накърнени неимуществени права на търговеца. Търговското предприятие е съвкупност от права и задължения с паричен еквивалент - чл. 1, ал. 3 ТЗ. Вредите, които търговското предприятие търпи се отразяват в патримониума му, съставен от права и задължения с имуществен еквивалент. То няма неимуществени активи и пасиви. Тази принципна постановка е възприета и в трайно установената съдебна практика - ППВС № 4/61 г., ППВС № 4/68 г., ППВС №

5/69 г. и ППВС № 2/84 г., възприета и в решение № 197/19.02.1997 г. по гр. д. № 250/1995 г. на ВКС, V ГО, определение № 271/19.03.2010 г. по гр. д. № 8/2010 г. на ВКС, III ГО, определение № 91/17.02.2011 г. по гр. д. № 615/2010 г. на ВКС I ТО, и др., според която, право на обезщетение за претърпени от деликт неимуществени вреди имат физическите лица, но не и юридическите такива.

Подаването на молба по чл. 625 ТЗ може да има негативен ефект върху търговеца, но във всички случаи този негативен ефект следва да има имуществен израз, като пряка загуба и/или пропуснатата полза, каквито в случая не се претендират.

По делото, не се установи по категоричен начин, че с поведението си ответникът по насрещния иск е нарушил авторитета на ищеца по насрещния иск пред неговите търговски партньори.

По делото не се представиха доказателства в подкрепа на твърденията та свидетеля И. и управителя на дружеството Н., че вследствие на изпратените писма *** е отказала предоставянето на Банкова гаранция.

С оглед на изложеното съдът намира, че предявения насрещен иск е неоснователен и недоказан, поради което следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора в тежест на ищеца следва да бъдат възложени по реда на чл. 78, ал. 1 от ГПК сторените от ищеца в производството разноски. Ответникът своевременно е направил възражение за прекомерност на претендираните разноски в обезпечителното производство. Съгласно разпоредбата на чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, действаща преди изменението ѝ с бр.38 от ДВ за за охранителни производства и производство за обезпечение на доказателства - 500 лв. В този размер възнаграждението на процесуални представител на ищеца за обезпечителното производство следва да бъде уважен. Следва да бъдат присъдени и претендираните суми за д.т. в настоящето производство в размер на 1435,00 лева, за държавна такса в размер на 40 лева за обезпечителното производство и 2760 лева за адвокатско възнаграждение в настоящето производство.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „ЕТ „****“ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** представлявано от управителя Г.В.Т. против „****“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Х.Д.Н. иск с **правно основание чл.79, ал.1, пр.1, вр. с чл.266, ал.1 от ЗЗД** с искане да бъде осъдено ответното дружество да му заплати сума в общ размер на **33 477,00 лева**, от които: сумата от 5 568 лева с включен ДДС, представляваща стойността на извършените от ищеца

строително-ремонтни работи, документиращи с фактура №0000001900/15.04.2021 г.; сумата от 17 007 лева с включен ДДС, представляваща стойността на извършените от ищеца строително-ремонтни работи, документиращи с фактура №0000001927/ 23.06.2021г.; сумата от 8 202 лева с включен ДДС, представляваща стойността на извършените от ищеца услуги, документиращи с фактура № 0000001885/11.03.2021г.; сумата от 2 700 лева с включен ДДС, представляваща стойността на извършените от ищеца услуги, документиращи с фактура № 0000001912/07.06.2021г., **като ПОГАСЕНИ ЧРЕЗ ПЛАЩАНЕ, в хода на процеса.**

ОСЪЖДА „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Х.Д.Н. да **заплати** „ЕТ „***“ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** представлявано от управителя Г.В.Т. сумата от **2384,09 лева**, от които сума в размер на 442.35 лева, представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по фактура № 0000001900/15.04.2021г., дължима за периода от 30.04.2021г. до 09.02.2022г.; сумата от 1 025.14 лева, представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по фактура № 0000001927/23.06.2021г., дължима за периода от 08.07.2021г. до 09.02.2022г.; сумата от 731.35 лева, представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по фактура № 0000001885/11.03.2021г., дължима за периода от 26.03.2021г. до 09.02.2022г.; сумата от 185.25 лева, представляваща лихва за забавено изпълнение на паричното задължение по фактура № 0000001912/07.06.2021г., дължима за периода от 08.06.2021г. до 09.02.2022г., **на основание чл.86 ЗЗД.**

ОСЪЖДА „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Х.Д.Н. да **заплати** „ЕТ „***“ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** представлявано от управителя Г.В.Т. сумата от **27,90 лева**, представляваща законна лихва върху главницата от 33 477, 00 лева за периода от 15.02.2022 г. до 17.02.2022 г., **на основание чл.86 ЗЗД.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Х.Д.Н. срещу „ЕТ „***“ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** представлявано от управителя Г.В.Т. иск с правно основание чл.631 а, ал.1 ТЗ с искане ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 5 000.00 лева, представляваща част от обща претенция в размер на 50 000.00 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от действия на ответника по предявяване на молба по чл. 625 ТЗ, останала неразгледана по прекратеното т.д. № 28/2022 г. и изпращане на писма до контрагенти — Община П., Община Г., Община Д.М., „***“ АД за образуване на производство по несъстоятелност, с които са засегнати доброто име и търговската репутация на ищеца, ведно със законната лихва върху частично предявената главница от датата на депозиране на исковата молба пред съда до окончателното плащане, **като неоснователна и недоказана.**

ОСЪЖДА „***“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, представлявано от управителя Х.Д.Н. **да заплати** „ЕТ „***“ с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. *** представлявано от управителя Г.В.Т. сумата **от 4735,00 лева**, представляващи сторени разноси в настоящето производството и в производството по обезпечаване на бъдещ иск, **на основание чл.78, ал.1 ГПК.**

Решението подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____